

KÜCHLEROVÁ, M.: Rozhodnutí předběžné povahy jako kompetenční výluky v soudním řádu správním. Leges, Praha 2018, ISBN 978-80-7502-247-9.

Zmíněná monografie se věnuje problematice kompetenčních výluk ve správním soudnictví a jakkoliv se jedná o institut, jehož smyslem a účelem je odbřemenění správního soudnictví, a tedy institut s rostoucím počtem aplikačních případů, není této problematice v českém odborném prostředí věnován takový prostor, který by si bezesporu zasluhovala. JUDr. Kuchlerová je v českém právním prostředí snad jedinou osobou, která se tomuto tématu kontinuálně věnuje.

Autorka monografii věnující se institutu, kterému je v soudním řádu správním věnován toliko jeden paragraf, člení systematicky. Úvodní kapitola je věnována historickému vývoji tohoto institutu ve správním soudnictví na našem území (kap. 1), zejména v období 19. a 20. století. Tato kapitola plynule přechází v kapitolu analyzující současné správní soudnictví a kompetenční výluky v něm zakotvené (kap. 2). V poslední kapitole, kterou je možné označit za stěžejní část monografie (čemuž odpovídá i její název) a která již není pouze popisnou analýzou toho, co bylo a je nyní, se JUDr. Kuchlerová věnuje žalobním a stížnostním kompetenčním výlukám v podobě rozhodnutí předběžné povahy, tedy kompetenčním výlukám upraveným v ustanovení § 70 písm. b) soudního řádu správního (dále jen „SŘS“).

Autorka textu se však nezabývá toliko vlastní kompetenční výlukou v podobě rozhodnutí předběžné povahy, ale zkoumání podrobuje i rozhodnutí o předběžném opatření a rozhodnutí o odkladném účinku. To však není z názvu publikace nijak patrné.

Současně se není možné ubránit pocitu, že autorka mezi tato rozhodnutí, tedy jak mezi rozhodnutí předběžné povahy správních orgánů podle ustanovení § 61 správního řádu, tak mezi rozhodnutí o předběžném opatření podle ustanovení § 38 SŘS a rozhodnutí o odkladném účinku žaloby podle ustanovení § 73 SŘS, tedy rozhodnutími správních soudů, klade rovnítko. Stále je však třeba odlišovat, že zatímco rozhodnutí správních orgánů předběžné povahy jsou vyloučena z přezkumné činnosti soudů ve správním soudnictví právě jako kompetenční výluka podle ustanovení § 70 písm. b) SŘS, v případě předběžných opatření vydávaných soudem v soudním řízení správním jsou tato vyloučena z přezkumné pravomoci Nejvyššího správního soudu podle ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) SŘS jako rozhodnutí svojí povahou dočasná. A obdobná situace nastává i v případě soudních rozhodnutí o odkladném účinku. V podkapitole věnující se samostatně rozhodnutím o odkladném účinku (kap. 3.3) však autorka navzdory stávající judikatuře soudů dospěla k závěru, že tato rozhodnutí nenaplnňují požadavek předběžnosti rozhodnutí, a proto by neměla být vyloučena z přezkumu Nejvyššího správního soudu. Nyní jsou i tato rozhodnutí o odkladném účinku, stejně jako rozhodnutí správních soudů o předběžných opatřeních,

vyloučena z přezkumné pravomoci Nejvyššího správního soudu s poukazem na ustanovení § 104 odst. 3 písm. c) SŘS.

Je však otázkou, jak by takový přezkum Nejvyšším správním soudem probíhal, respektive jaké by byly jeho následky, uvažíme-li situaci, při níž existuje pravomocné rozhodnutí správního orgánu a následné i pravomocné rozhodnutí správního soudu, které by následně, přistoupíme-li na závěry dovozované autorkou, mělo podléhat ještě přezkumu Nejvyššího správního soudu. Přitom nelze odhlédnout od toho, že správním soudem je sice rozhodnuto o odkladném účinku správního rozhodnutí, to však v praxi nejčastěji již účinky vyvolalo a soudním rozhodnutím o odkladném účinku se nejčastěji dosahuje pouhého uvedení v předchozí stav. Již v tento moment se jedná o procesněprávně složitou situaci. A nyní by i tato rozhodnutí správních soudů o odkladném účinku byla přezkoumatelná Nejvyšším správním soudem, když JUDr. Küchlerová naznačuje, že by se na tato rozhodnutí správních soudů nevztahovala výluka upravená v § 104 odst. 3 písm. c) SŘS, a Nejvyšší správní soud by tedy měl pravomoc do této již procesně složité situace svým rozhodováním zasahovat. Na úvahy o tom, jaké by byly procesní a materiální důsledky takových rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, však bohužel v recenzované monografii odpovědi nenalezneme.

Závěrem lze konstatovat, že jakkoliv se publikace věnuje velice subtilní problematice (měřeno počty paragrafů), publikace je velice zdařilá, přičemž čtenáře do problematiky kompetenčních výluk uvozuje postupně a v širším historickém kontextu. Autorka si v enumerativním výčtu ustanovení § 70 SŘS vybrala tu kompetenční výluk, která se vztahuje k rozhodnutím správních orgánů předběžné povahy. Přitom v praxi, na což je v monografii hojně odkazováno, nastávají potíže již se samotným definováním oné „předběžnosti“, kdy soudy za tímto účelem aplikují tzv. test předběžnosti, který je v publikaci podroben kritické analýze.

Mgr. et Mgr. Tereza Sylvestrová